

Aristeidis Kordas | Kordas Architects

Αριστείδης Κόρδας

Structure Experience Meaning

Δομή, Εμπειρία, Νόημα.

14

- MINUTE READ

Ένα ήρεμο κυριακάτικο απόγευμα στο Άλσος Βεΐκου, ανάμεσα σε διαδρομές πρασίνου και χαμηλούς ήχους της πόλης που σβήνουν, ο Αλέξανδρος Καραμανώλης συναντά τον Αρχιτέκτονα Αριστεΐδη Κόρδα για μια συζήτηση που εξελίσσεται φυσικά, μαζί με τον περίπατο.

On a calm Sunday evening at Veikou Grove, along green paths and the fading sounds of the city, Alexandros Karamanolis meets architect Aristeidis Kordas for a conversation that unfolds naturally, in rhythm with their walk.

Κ.Α. Ποια ήταν τα πρώτα ερεθίσματα ή εμπειρίες που σας έφεραν κοντά στην αρχιτεκτονική; Υπήρξε κάποιο πρόσωπο ή γεγονός που επηρέασε καθοριστικά την απόφασή σας;

Κ.Α. Από πολύ νωρίς με γοήτευαν οι διαδικασίες της δημιουργίας και της επινόησης. Στα παιδικά μου χρόνια, ένα παιχνίδι δεν μου προκαλούσε ενδιαφέρον ως έτοιμο αντικείμενο, αποκομμένο από την κατασκευή του. Τα δικά μου παιχνίδια ήταν αντικείμενα που δημιουργούσα ο ίδιος. Τα υλικά ήταν συχνά ταπεινά και απροσδιόριστα, ξύλινα καφάσια, χαρτόνια συσκευασιών, αυτοσχέδιος πηλός από χώμα και νερό. Μέσα από αυτά γεννιόνταν μικρές κλίμακας ομοιώματα χώρων ή χρηστικών αντικειμένων του κόσμου των ενηλίκων. Αναδρομικά, αντιλαμβάνομαι ότι το παιχνίδι λειτουργούσε ως ένας τρόπος κατανόησης του κόσμου μέσω της ύλης, της δομής και της συναρμολόγησης, αλλά και ως μέσο ανακάλυψης των δικών μου δυνατοτήτων.

Σχεδόν ενστικτωδώς, το ενδιαφέρον μου στράφηκε προς την έννοια της κίνησης και του μετασχηματισμού. Αρθρώσεις, μηχανισμοί, στοιχεία που άνοιγαν και έκλειναν, φορητές κατασκευές που αποκάλυπταν εσωτερικούς κόσμους. Δεν με απασχολούσε μόνο η μορφή, αλλά η λειτουργία, η αλληλουχία και η εμπειρία της αποκάλυψης. Η κατασκευή μεμονωμένων αντικειμένων σταδιακά μετασχηματίστηκε σε επινόηση συστημάτων.

Τα ερεθίσματα προέρχονταν από πολλαπλές πηγές. Παιχνίδια του εμπορίου που προτιμούσα να αναπαράγω μόνος μου, ευφάνταστα αντικείμενα από τον κόσμο των κινούμενων σχεδίων, τα βιβλία του Ιουλίου Βερν που σημάδεψαν τα παιδικά μου χρόνια, αλλά κυρίως η παρατήρηση της πραγματικότητας. Σε ηλικία περίπου πέντε ετών κατασκεύασα ένα ολόκληρο εργοστάσιο ζυμαρικών από χαρτόνι, με ταινιόδρομους και διακριτές φάσεις παραγωγής, όπου οι πρώτες ύλες εισέρχονταν από τη μία πλευρά και τα τελικά προϊόντα εξέρχονταν από την άλλη..η αφορμή ήταν ένα ντοκιμαντέρ που παρουσίαζε τη λειτουργία ενός πραγματικού εργοστασίου. Η ανάγκη να κατανοήσω τον κόσμο γύρω μου μέσω της ανασύνθεσής του με τα χέρια και τη λογική μου καθόρισε τα πρώτα χρόνια της ζωής μου.

Αναδρομικά, αναγνωρίζω ότι σε αυτή την περίοδο διαμορφώθηκε ένας πρώιμος τρόπος σκέψης. Η κλίση προς την αρχιτεκτονική δεν γεννήθηκε ως έλξη προς το στατικό αντικείμενο, αλλά ως ενδιαφέρον για οργανωμένα συστήματα σχέσεων, ροών, εμπειριών και συναισθημάτων.

Κ.Α. What were the first stimuli or experiences that brought you closer to architecture? Was there a person or event that decisively influenced your decision?

Κ.Α. From a very early age I was fascinated by the processes of creation and invention. In my childhood, a toy did not interest me as a finished object detached from its construction. My toys were the objects I created myself. The materials were often humble and undefined — wooden crates, packaging cardboard, improvised clay made from soil and water. Through these, small-scale models of spaces or utilitarian objects from the adult world would emerge. Looking back, I realize that play functioned as a way of understanding the world through matter, structure, and assembly, but also as a means of discovering my own capabilities.

Almost instinctively, my interest turned toward the idea of movement and transformation — joints, mechanisms, elements that opened and closed, portable constructions revealing inner worlds. I was not concerned only with form, but with function, sequence, and the experience of revelation. The construction of individual objects gradually evolved into the invention of systems.

My stimuli came from multiple sources: commercial toys I preferred to recreate myself, imaginative objects from the world of animation, the books of Jules Verne that marked my childhood, but above all the observation of reality. At around the age of five, I built an entire cardboard pasta factory, complete with conveyor belts and distinct production phases, where raw materials entered from one side and finished products exited from the other. The trigger was a documentary showing how a real factory operated. The need to understand the world by reconstructing it with my hands and logic shaped my early years.

In retrospect, I recognize that during this period an early way of thinking was formed. My inclination toward architecture did not emerge as an attraction to the static object, but as an interest in organized systems of relationships, flows, experiences, and emotions.

“ Η κατασκευή μεμονωμένων αντικειμένων σταδιακά μετασχηματίστηκε σε επινόηση συστημάτων. ”

Κ.Α. Θυμάστε τη στιγμή ή την περίοδο που συνειδητοποιήσατε ότι θέλετε να ακολουθήσετε τον δρόμο της Αρχιτεκτονικής;

Κ.Α. Δεν υπήρξε μια συγκεκριμένη στιγμή αποκάλυψης. Η επαγγελματική προοπτική εδραιώθηκε σταδιακά και με σταθερότητα, υπερνικώντας κάθε άλλη επιρροή ή εναλλακτική διαδρομή που εμφανιζόταν στον δρόμο μου. Θυμάμαι τη λέξη «Αρχιτεκτονική» να διατυπώνεται από τους ενηλίκους γύρω μου όχι απλώς ως μια επαγγελματική επιλογή που θα μπορούσα να ακολουθήσω, αλλά ως φυσική και σχεδόν αυτονόητη εξέλιξη των ενδιαφερόντων και της δημιουργικής μου κλίσης.

Κατά καιρούς υπήρξαν και άλλα ουσιαστικά ενδιαφέροντα ή ισχυρές επιρροές που δέχθηκα, ειδικά από άλλα δημιουργικά πεδία όπως το βιομηχανικό σχέδιο, το οποίο αγάπησα ιδιαίτερα και διερεύνησα για ένα διάστημα ως πιθανή επαγγελματική πορεία. Το γεγονός ότι η τελική μου επιλογή προέκυψε μέσα από τη συνειδητή διερεύνηση και την ώριμη απόρριψη άλλων δρόμων, μου προσέφερε διαχρονικά τη βεβαιότητα ότι η στόχευσή μου ήταν βαθιά προσωπική, συνειδητή και ουσιαστικά θεμελιωμένη.

Κ.Α. Do you remember the moment or period when you realized you wanted to pursue architecture?

Κ.Α. There was no specific moment of revelation. The professional direction was established gradually and steadily, overcoming every other influence or alternative path that appeared along the way. I remember the word “Architecture” being articulated by the adults around me not merely as a profession I could follow, but as a natural and almost self-evident evolution of my interests and creative inclination.

At times there were other meaningful interests and strong influences, particularly from creative fields such as industrial design, which I loved and explored as a potential professional path. The fact that my final choice emerged through conscious exploration and the mature rejection of other directions gave me lasting certainty that my focus was deeply personal, conscious, and firmly grounded.

Κ.Α. Πώς ήταν να διαμορφώνετε την προσωπικότητά σας και τη ματιά σας για τον χώρο, μεγαλώνοντας σε μια πόλη όπως η Αθήνα; Ποιες εικόνες κουβαλάτε ακόμα μαζί σας;

Κ.Α. Γεννήθηκα στην Αθήνα το 1977 και τα πρώτα χρόνια της ζωής μου τα πέρασα σε ένα μικρό διαμέρισμα στα Κάτω Πατήσια, σε μια περιοχή υψηλής πυκνότητας και χαρακτηριστικού αθηναϊκού αστικού χαρακτήρα. Κατά τη δεκαετία του '80, από τη στιγμή που άρχισα να αντιλαμβάνομαι τον κόσμο και τη θέση μου μέσα σε αυτόν, αναζήτησα τρόπους να κινηθώ πέρα από τα στενά όρια του διαμερίσματος και του μικρόκοσμου που με περιέβαλλε. Αναζήτησα τα «παράθυρα» που μπορούσαν να επεκτείνουν τον ορίζοντά μου: το πραγματικό παράθυρο του δωματίου μου προς τη γειτονιά, το «παράθυρο» της τηλεόρασης προς έναν ευρύτερο κόσμο και, πάνω από όλα, το «παράθυρο» των βιβλίων, που διάβαζα με πάθος ως παιδί, προς το φανταστικό.

Οι περιορισμοί της πόλης λειτούργησαν ως έναυσμα εσωτερικής διερεύνησης. Η εμπειρία της μικρής κλίμακας καλλιέργησε μια πρώιμη ευαισθησία στην εργονομία και τη λειτουργικότητα, ενώ η καθημερινή τριβή με τη γειτονιά και τον πυκνό αστικό ιστό διαμόρφωσε το ενδιαφέρον μου για τον κοινόχρηστο χώρο και τη δυναμική της συλλογικής ζωής της πόλης.

Τα χρόνια της εφηβείας που ακολούθησαν εμπλουτίστηκαν από ταξίδια στο εξωτερικό, τα οποία μου αποκάλυψαν την προοπτική μιας πόλης διαφορετικής από εκείνη που με περιέβαλλε. Παράλληλα, οι έντονες εικόνες της φύσης και της Ελληνικής υπαίθρου στην οποία είχα την τύχη να ζήσω από κοντά, λειτούργησαν συμπληρωματικά και εξισορροπητικά. Όλες αυτές οι εικόνες, αστικές και φυσικές, έχουν εγγραφεί στη μνήμη μου ως ένα συνεκτικό υπόβαθρο εμπειριών και συνεχίζουν έως σήμερα να τροφοδοτούν τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβάνομαι και σχεδιάζω τον χώρο.

Κ.Α. How did growing up in a city like Athens shape your personality and your perception of space? What images do you still carry with you?

Κ.Α. How did growing up in a city like Athens shape your personality and your perception of space? What images do you still carry with you?

I was born in Athens in 1977 and spent the first years of my life in a small apartment in Kato Patisia, an area of high density and characteristic Athenian urban character. During the 1980s, as I began to understand the world and my place in it, I sought ways to move beyond the narrow limits of the apartment and the microcosm around me. I searched for “windows” that could expand my horizon: the actual window of my room toward the neighborhood, the “window” of television toward a wider world, and above all the “window” of books, which I read passionately as a child, toward imagination.

The limitations of the city became a trigger for inner exploration. The experience of small scale cultivated an early sensitivity to ergonomics and functionality, while daily interaction with the neighborhood and the dense urban fabric shaped my interest in public space and the dynamics of collective urban life.

My teenage years were enriched by trips abroad, revealing the perspective of cities different from the one surrounding me. At the same time, vivid experiences of nature and the Greek countryside, which I had the chance to experience closely, acted as a complementary and balancing force. All these images — urban and natural — remain inscribed in my memory as a cohesive background of experiences and continue to inform the way I perceive and design space.

K.A. Αν δεν είχατε επιλέξει την αρχιτεκτονική, ποιο άλλο επάγγελμα θα σας εξέφραζε;

K.A. Δεν θα μπορούσα να φανταστώ τον εαυτό μου σε ένα επάγγελμα αποκομμένο από τη δημιουργικότητα. Πιθανότατα θα με εξέφραζαν εξίσου πεδία που βασίζονται στην αφήγηση και στη συγκρότηση νοήματος, όπως η λογοτεχνία ή ο κινηματογράφος. Η αρχιτεκτονική, εξάλλου, όπως την αντιλαμβάνομαι και την ασκώ, κινείται πολύ κοντά σε αυτές τις μορφές αφήγησης, ως ένα μέσο που οργανώνει εμπειρίες, ρυθμό και αλληλουχία στον χώρο.

K.A. If you hadn't chosen architecture, what profession would have expressed you?

K.A. I could not imagine myself in a profession disconnected from creativity. Fields based on narrative and meaning-making, such as literature or cinema, would likely have expressed me equally. Architecture, as I understand and practice it, operates very close to these forms of storytelling, as a medium that organizes experience, rhythm, and sequence in space.

K.A. Ποιες ήταν οι πρώτες σας επαγγελματικές εμπειρίες και πώς σας βοήθησαν να χτίσετε τη δική σας αρχιτεκτονική ταυτότητα;

K.A. Ολοκλήρωσα τις σπουδές μου στο Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο το 2002, σε μια περίοδο έντονης κινητικότητας που προηγήθηκε των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004. Η Αθήνα και ο κατασκευαστικός τομέας βρίσκονταν σε διαρκή επιτάχυνση και, παρά το νεαρό της ηλικίας μου, είχα την ευκαιρία να εμπλακώ σε έργα μεγάλης κλίμακας και αυξημένης πολυπλοκότητας.

Μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα κλήθηκα να αναλάβω πρωτοβουλίες, να πάρω αποφάσεις και να συγκροτήσω ένα προσωπικό πλαίσιο σκέψης, διακρίνοντας με σαφήνεια τι λειτουργεί και τι δεν επιβεβαιώνεται στην πράξη. Εκείνη την περίοδο ανέπτυξα μια βαθιά εκτίμηση για την τεχνική ακρίβεια, καθώς ο ρυθμός και η κλίμακα των έργων δεν άφηναν περιθώρια για αστοχίες.

Παράλληλα, ο χώρος ελευθερίας που μου δόθηκε λειτούργησε ως αποθετήριο εικόνων, εμπειριών και συναισθημάτων που αναζητούσαν έκφραση. Από αυτή τη συνθήκη προέκυψε ο πυρήνας της αρχιτεκτονικής μου ταυτότητας: μια διαρκής αναζήτηση ισορροπίας ανάμεσα στην ακρίβεια και την ευαισθησία, ανάμεσα στη δομή και την αφήγηση.

K.A. What were your first professional experiences and how did they help shape your architectural identity?

K.A. What were your first professional experiences and how did they help shape your architectural identity?

I completed my studies at the National Technical University of Athens in 2002, during a period of intense activity leading up to the 2004 Olympic Games. Athens and the construction sector were in constant acceleration, and despite my young age, I had the opportunity to engage in projects of large scale and increased complexity.

Within a short time I was called upon to take initiative, make decisions, and form a personal framework of thought, clearly distinguishing what works and what does not in practice. During that period I developed a deep appreciation for technical precision, as the pace and scale of projects left no room for error.

At the same time, the freedom I was given functioned as a repository of images, experiences, and emotions seeking expression. From this condition emerged the core of my architectural identity: a constant search for balance between precision and sensitivity, between structure and narrative.

Πολυκατοικία στο Χαλάνδρι

Συγκρότημα Κατοικιών στην Πεντέλη

Κ.Α. Από τότε μέχρι σήμερα, τι έχει αλλάξει περισσότερο μέσα σας - και τι παραμένει ίδιο;

Κ.Α. Με την πάροδο του χρόνου έρχονται η ωριμότητα και η εμπειρία. Ο πυρήνας όμως της σκέψης και τα βαθύτερα συναισθηματικά ερείσματα παραμένουν σταθερά. Από τα πρώτα χρόνια της επαγγελματικής μου διαδρομής μέχρι σήμερα μεσολάβησαν καθοριστικές μεταβολές στο επαγγελματικό και κοινωνικό πλαίσιο. Μια παρατεταμένη οικονομική κρίση.. μια πρωτόγνωρη υγειονομική δοκιμασία.. μια νέα περίοδος έντονης αρχιτεκτονικής δραστηριότητας. Οι τεχνολογικές εξελίξεις, τα νέα υλικά, η κλιματική κρίση και οι σύγχρονες προκλήσεις σε εθνικό και διεθνές επίπεδο μετατοπίζουν διαρκώς το πεδίο εστίασης. Η ματιά μου εμπλουτίζεται και οι προτεραιότητες επαναπροσδιορίζονται, όμως κάθε έργο ενσωματώνει, σε μικρό ή μεγαλύτερο βαθμό, ολόκληρη αυτή τη διαδρομή.

Το DNA των έργων μας είναι αθροιστικό. Κάθε νέο έργο φέρει ίχνη όλων των προηγούμενων και, σε κάποιον βαθμό, εμπεριέχει τον καρπό των έργων που θα ακολουθήσουν.

Κ.Α. From then until today, what has changed the most within you - and what has remained the same?

Κ.Α. With time come maturity and experience. Yet the core of my thinking and deeper emotional foundations remain stable. Since the early years of my professional journey, significant changes have

occurred in the professional and social context: a prolonged economic crisis, an unprecedented global health challenge, and a new period of intense architectural activity. Technological developments, new materials, the climate crisis, and contemporary challenges continuously shift the field of focus. My perspective evolves and priorities are redefined, yet each project incorporates, to a greater or lesser extent, this entire journey.

The DNA of our work is cumulative. Each new project carries traces of all previous ones and, in a sense, contains the seeds of those yet to come.

Κ.Α. Ποιο στοιχείο χαρακτηρίζει περισσότερο τη σημερινή σας αρχιτεκτονική ταυτότητα σε σχέση με τα προηγούμενα χρόνια;

Κ.Α. Τα τελευταία χρόνια το ενδιαφέρον μου μετατοπίζεται ολοένα και περισσότερο προς μια συνειδητή επιστροφή στην «ουσία». Η άνθηση της αρχιτεκτονικής παραγωγής έχει συχνά οδηγήσει σε μια διαρκή κλιμάκωση της έντασης, σε μια προσπάθεια υπέρβασης και ρήξης με τα καθιερωμένα πρότυπα, με έμφαση στην παραγωγή περίτεχνων εικόνων και μορφών, πολλές φορές στο πλαίσιο ενός άτυπου αγώνα εντυπώσεων. Πρόκειται για μια δυναμική στην οποία δεν είναι εύκολο να αντισταθεί κανείς, καθώς συχνά υπαγορεύεται και από την ίδια την αγορά.

Εκεί όπου διαφοροποιείται σήμερα η αρχιτεκτονική μου στάση είναι στην ανάγκη να επαναφέρω το «μέτρο» και την «ουσία» μέσα σε αυτή την «ένταση». Να προσδώσω στα έργα ψυχή, ταυτότητα και αφήγημα που υπερβαίνουν την εικόνα και τη μορφολογική επίδειξη. Στο γραφείο μας, η καθημερινή πρακτική λειτουργεί ως μια διαρκής άσκηση ισορροπίας: μια συνειδητή προσπάθεια να απομονώσουμε τον «θόρυβο» και να εστιάσουμε σε ό,τι έχει πραγματική σημασία, για τον εκάστοτε χρήστη, για τον τόπο και, τελικά, για εμάς τους ίδιους.

K.A. What element most characterizes your architectural identity today compared to previous years?

K.A. What element most characterizes your architectural identity today compared to previous years?

In recent years my interest has increasingly shifted toward a conscious return to essence. The flourishing of architectural production has often led to a continuous escalation of intensity — an effort to surpass established standards with emphasis on elaborate forms and imagery, often within an informal competition of impressions. It is a dynamic that is not easy to resist, as it is frequently dictated by the market itself.

Where my position differs today lies in the need to restore measure and essence within this intensity. To give projects soul, identity, and narrative that transcend image and formal display. In our office, daily practice functions as a constant exercise in balance — a conscious effort to filter out noise and focus on what truly matters for the user, the place, and ultimately for ourselves.

K.A. Ποια είναι η βασική ιδέα ή φιλοσοφία που διατρέχει τα πιο πρόσφατα έργα του γραφείου σας;

K.A. Είναι πολλά τα στοιχεία που αρθρώνουν τον πυρήνα της Αρχιτεκτονικής μας σκέψης. Το απόσταγμα όλων όμως ίσως καλύτερα εκφράζεται με τον όρο που συχνά χρησιμοποιούμε του «ποιητικού ορθολογισμού». Πρόκειται για την διαρκή απόπειρα να συναντηθούν η καθαρότητα της δομής με τη συγκίνηση της εμπειρίας. Τα έργα μας επιχειρούν να αφηγηθούν μια ατμόσφαιρα, να οικοδομήσουν μια σχέση με το τοπίο και τον χρόνο, χωρίς να χάνεται ο λειτουργικός και τεχνικός πυρήνας.

“ Τα έργα μας επιδιώκουν να αφηγηθούν μια ατμόσφαιρα, να οικοδομήσουν μια ουσιαστική σχέση με το τοπίο και τον χρόνο, χωρίς να απομακρύνονται από τον λειτουργικό και τεχνικό τους πυρήνα. ”

Συγκρότημα Κατοικιών στην Πολιτεία

K.A. What is the core idea or philosophy that runs through your most recent projects?*

K.A. ManyThe core of our architectural thinking is shaped by a synthesis of multiple elements, distilled into a term we often use: **“poetic rationalism.”**

It reflects an ongoing effort to bring together the clarity of structure with the emotional depth of experience — a balance between logic and feeling, technical precision and atmospheric storytelling. Our projects aim to narrate an experience, to establish a meaningful relationship with both landscape and time, while remaining grounded in their functional and technical essence. With each new project, we revisit and redefine this relationship, treating it as an opportunity for continuous evolution. Through this process, we constantly expand our toolkit, methods, and techniques, keeping our architectural language dynamic and ever-evolving.

Κ.Α. Μιλάτε συχνά για το «Αρχιτεκτονικό Storyboarding» ως ένα σημαντικό εργαλείο στη μελετητική σας μεθοδολογία. Πώς λειτουργεί στην πράξη και γιατί είναι ουσιαστικό για εσάς;

Κ.Α. Το αρχιτεκτονικό storyboarding ως τεχνική διαμορφώθηκε σταδιακά στο γραφείο μας, μέσα από την εξέλιξη της μεθοδολογίας μας, προκειμένου να εξυπηρετήσει με μεγαλύτερη ακρίβεια τις αρχιτεκτονικές μας ιδέες και τη συνολική μας προσέγγιση. Αναδύθηκε ως απάντηση στην ανάγκη να οργανώσουμε το αντικείμενο του σχεδιασμού με βάση τις επιμέρους παραμέτρους του, με στόχο τη συγκρότηση μιας συνεκτικής και ελεγχόμενης χωρικής εμπειρίας.

Από τα πρώτα στάδια, κάθε έργο προσεγγίζεται ως μια ακολουθία διακριτών χωρικών στιγμών, καθεμία με τα δικά της χαρακτηριστικά. Στιγμές εισόδου, μετάβασης, παύσης, αποκάλυψης και κατοίκησης. Το storyboarding μάς επιτρέπει να χαρτογραφίσουμε αυτή την αλληλουχία πριν ακόμη παγιωθούν μορφές και γεωμετρίες. Να κατανοήσουμε πώς κινείται το σώμα, πώς μεταβάλλεται το φως, πώς εναλλάσσονται οι κλίμακες και πώς εξελίσσεται συναισθηματικά η εμπειρία του χρήστη.

Στη βάση της μεθοδολογίας μας, αρχικά αναγνωρίζουμε τα κεντρικά αυτά στιγμιότυπα. Στη συνέχεια καταγράφουμε τα επιμέρους δεδομένα, τους περιορισμούς και τους στόχους και επεξεργαζόμαστε κάθε σημείο ξεχωριστά, βελτιστοποιώντας την εμπειρία, την εργονομία και το συναίσθημα. Στο τελικό στάδιο, επεξεργαζόμαστε το σύνολο των επιμέρους στιγμών ως μια ενιαία συνέχεια, σαν να θέτουμε σε κίνηση τα πλάνα μιας κινηματογραφικής αφήγησης, διασφαλίζοντας την ομαλότητα της ροής και τη συνοχή του τελικού αποτελέσματος. Από αυτή τη συγγένεια με τις τέχνες της κινούμενης εικόνας προέκυψε και ο όρος storyboarding για την τεχνική μας.

K.A. You often refer to “Architectural Storyboarding” as an important tool in your design methodology. How does it work in practice and why is it essential for you?

K.A. You often refer to “Architectural Storyboarding” as an important tool in your design methodology. How does it work in practice and why is it essential for you? Architectural storyboarding emerged gradually within our practice as our methodology evolved, in order to serve our architectural ideas and overall approach with greater precision. It developed as a response to the need to organize the design process through its individual parameters, with the aim of constructing a coherent and controlled spatial experience.

From the earliest stages, each project is approached as a sequence of distinct spatial moments, each with its own identity — moments of entry, transition, pause, revelation, and inhabitation. Storyboarding allows us to map this sequence before forms and geometries become fixed. It helps us understand how the body moves through space, how light transforms, how scales shift, and how the user’s emotional experience unfolds.

At the core of our methodology, we first identify these key moments. We then define the relevant data, constraints, and objectives, and develop each point individually, optimizing experience, ergonomics, and emotional impact. In the final stage, these moments are synthesized into a continuous whole, as if setting in motion the frames of a cinematic narrative, ensuring fluidity and coherence in the final result. It is precisely this affinity with the language of moving image that gave rise to the term “storyboarding” in our process. Within this framework, the architect’s conventional tools — plans, sections, elevations, and three-dimensional representations — do not operate in isolation. Instead, they are integrated into a unified narrative, where every spatial decision carries meaning and purpose within the whole. Architecture is therefore conceived not merely as a composition of elements, but as a carefully orchestrated sequence of experiences with internal coherence.

Over time, storyboarding has also revealed additional advantages across other aspects of our work. It functions as a tool for internal alignment within the team, as well as a shared language of communication with the client. It allows what is to be experienced to be discussed and simulated before what is to be built is finalized. In this way, decisions gain clarity, and the project maintains its conceptual integrity throughout its development.

Ultimately, architectural storyboarding is a natural extension of our understanding of architecture as narrative — a way of bridging structure and emotion, logic and lived experience, concept and duration in time.

Ξενοδοχειακό Συγκρότημα στη Ζάκυνθο

Κ.Α. Πώς ενσωματώνετε την έξυπνη τεχνολογία στα έργα σας;

Κ.Α. Η ενσωμάτωση της έξυπνης τεχνολογίας στο γραφείο μας κινείται σε δύο διακριτά αλλά αλληλένδετα επίπεδα. Αφενός ως εργαλείο παραγωγής και οργάνωσης του έργου μας και αφετέρου ως ουσιαστικό μέρος του ίδιου του αρχιτεκτονικού αποτελέσματος.

Σε επίπεδο μεθοδολογίας, οι εφαρμογές της έξυπνης τεχνολογίας μάς έχουν επιτρέψει να βελτιστοποιήσουμε διαδικασίες ως προς την ακρίβεια, την ταχύτητα και την ποιότητα των διεργασιών μας αλλά και την επικοινωνία του έργου μας προς τον πελάτη.

Στο ίδιο το έργο μας, η τεχνολογία έχει ισχυρό ρόλο, αλλά επιλέγουμε να λειτουργεί διακριτικά και όχι ως πρωταγωνιστής. Στόχος μας είναι να γίνεται αντιληπτή σαν ένα «αόρατο χέρι» που υποστηρίζει τη βέλτιστη εμπειρία χρήσης, χωρίς να επιβάλλεται στον χώρο ή να αποσπά την προσοχή.

Πιστεύω βαθιά ότι η τεχνολογία οφείλει να ενσωματώνεται στην ουσία της λειτουργίας. Να υπηρετεί τον άνθρωπο, να προσφέρει άνεση και αποδοτικότητα και να ενισχύει, όχι να αλλοιώνει, την αίσθηση του χώρου. Προσωπικά απορρίπτω επίσης την ιδέα της ανάγκης για επανεφεύρεση της μορφής των χρηστικών αντικειμένων ή των κτιρίων, ως αυτοσκοπό, στο πλαίσιο μιας επιφανειακής επίδειξης τεχνολογικού νεωτερισμού. Το μέλλον δεν χρειάζεται να μοιάζει «φουτουριστικό». Η τεχνολογία μπορεί να ενσωματώνεται με φυσικότητα σε δομές των οποίων η μορφή υπακούει σε ανώτερες επιταγές χρηστικότητας, άνεσης και διαχρονικότητας.

Κ.Α. How do you integrate smart technology into your projects?

Κ.Α. The integration of smart technology in our practice operates on two distinct yet interconnected levels: as a tool for the production and organization of our work, and as an integral component of the architectural outcome itself. At the methodological level, smart technologies have enabled us to optimize our processes in terms of precision, speed, and overall quality, while also enhancing the way we communicate our work to clients. Within the projects themselves, technology plays an important role, yet we choose for it to remain discreet rather than dominant. Our aim is for it to be perceived as an “invisible hand” that supports the optimal user experience, without imposing

Συγκρότημα Κατοικιών στην Εκάλη

Κ.Α. Σε ποιο βαθμό η βιωσιμότητα και η ενεργειακή αποδοτικότητα αποτελούν πλέον αναπόσπαστο κομμάτι της αρχιτεκτονικής σας προσέγγισης;

Κ.Α. Η βιωσιμότητα σήμερα δεν αποτελεί επιλογή, αλλά δεδομένη συνθήκη. Συχνά παρουσιάζεται ως ένα πρόσθετο περιβλήμα που εφαρμόζεται εκ των υστέρων στο αρχιτεκτονικό έργο. Η δική μας προσέγγιση, αντιθέτως, τοποθετεί ζητήματα ενεργειακής απόδοσης, ανθεκτικότητας και περιβαλλοντικής ευαισθησίας στον πυρήνα της σχεδιαστικής προβληματικής και στον αρχικό καθορισμό της στρατηγικής του έργου.

Η διαδικασία ξεκινά με τη διατύπωση των σωστών ερωτημάτων, ακόμη και σε υπαρξιακό επίπεδο. Αμφισβητούμε κάθε επιλογή που προκύπτει μηχανικά και την επαναξιολογούμε μέσα από το φίλτρο της βιωσιμότητας, από τη θέση και τον τρόπο ένταξης του κτιρίου στο τοπίο, το μέγεθος και τη διάταξή του, έως την επιλογή υλικών και τον σχεδιασμό των εγκαταστάσεων.

Η βασική μας πεποίθηση είναι ότι η ουσιαστικότερη περιβαλλοντική επίδραση δεν προκύπτει από σύνθετες χειρονομίες, αλλά από απλές, σαφείς και συνειδητές αποφάσεις, ενσωματωμένες εξ αρχής στη λογική του έργου.

Κ.Α. To what extent have sustainability and energy efficiency become an integral part of your architectural approach?

Κ.Α. Today, sustainability is no longer a choice, but a given condition. It is often presented as an additional layer applied to a project after the fact. Our approach, however, positions energy performance, resilience, and environmental sensitivity at the very core of the design process and the initial definition of each project's strategy. The process begins with asking the right questions

Παραθεριστική Κατοικία στην Τήνο

- even at an existential level. We challenge every decision that arises mechanically and reassess it through the lens of sustainability, from the building's placement and integration within the landscape, to its scale and layout, as well as material selection and systems design. Our fundamental belief is that the most meaningful environmental impact does not stem from complex gestures, but from simple, clear, and conscious decisions, embedded from the very beginning in the logic of the project.

K.A. Αν έπρεπε να περιγράψετε τη φιλοσοφία σας με τρεις λέξεις, ποιες θα ήταν;

K.A. Οι τρεις αυτές λέξεις θα ήταν: Δομή, Εμπειρία, Νόημα.

K.A. If you had to describe your philosophy in three words, what would they be?

K.A. The three words would be: Structure, Experience, Meaning.

K.A. Πώς ισορροπείτε ανάμεσα στην αισθητική καθαρότητα και στις απαιτήσεις της λειτουργικότητας;

K.A. Τ Η αισθητική και η λειτουργικότητα δεν συνιστούν αντιθετικούς πόλους. Η αισθητική καθαρότητα είναι η εξωτερική έκφραση ενός έργου του οποίου η δομή και η λειτουργία έχουν επιλυθεί με ακρίβεια και εσωτερική συνοχή. Όταν τα θεμελιώδη επίπεδα ενός έργου είναι σωστά οργανωμένα, η μορφή δεν επιβάλλεται αλλά προκύπτει.

Στη φιλοσοφία μας, η κατασκευαστική δομή αποτελεί τη σπονδυλική στήλη του έργου, το φέρον και ανθεκτικό σύστημα που του επιτρέπει να στέκεται και να αντέχει στον χρόνο. Η λειτουργική του οργάνωση αντιστοιχεί στα εσωτερικά του όργανα, εκεί όπου ρυθμίζεται η καθημερινή ζωή, η ροή, η άνεση και η χρήση. Η αισθητική, τέλος, είναι το μυϊκό σύστημα και το δέρμα, είναι αυτό που μεταφράζει τη δύναμη και τη λειτουργία σε κίνηση, παρουσία και έκφραση, είναι το επίπεδο που γίνεται αντιληπτό, ως φυσική απόρροια όσων υπάρχουν και συμβαίνουν στο εσωτερικό.

Όπως στο ανθρώπινο σώμα, έτσι και στην αρχιτεκτονική, κανένα σύστημα δεν μπορεί να λειτουργήσει αυτόνομα. Δεν πρόκειται, για μια ισορροπία ανάμεσα σε αντιθέσεις, αλλά για την ενορχήστρωση αλληλένδετων συστημάτων που συγκροτούν ένα ενιαίο, ζωντανό σύνολο.

K.A. How do you balance aesthetic clarity with the demands of functionality?

K.A. Aesthetics and functionality are not opposing forces. Aesthetic clarity is the outward expression of a project whose structure and function have been resolved with precision and internal coherence. When the fundamental layers of a project are properly organized, form is not imposed — it naturally emerges. In our philosophy, the structural system forms the backbone of the project — the load-bearing and resilient framework that allows it to stand and endure over time. Its functional organization corresponds to its internal organs, where daily life, flow, comfort, and use are regulated. Aesthetics, in turn, is the muscular system and the skin — it translates strength and function into movement, presence, and expression. It is the layer that becomes perceptible, as a natural outcome of everything that exists and operates within. As in the human body, no system in architecture can function independently. It is not a matter of balancing opposites, but of orchestrating interdependent systems that together form a unified, living whole.

K.A. Σε μια εποχή που οι πόλεις μετασχηματίζονται, ποιο θεωρείτε ότι είναι το μέλλον της αστικής κατοικίας στην Ελλάδα;

K.A. Το γραφείο μας παρακολουθεί συστηματικά, εδώ και χρόνια, την εξέλιξη της αστικής κατοικίας και τον τρόπο με τον οποίο μετασχηματίζονται οι ελληνικές πόλεις. Η εικόνα που διαμορφώνεται για το μέλλον δεν είναι μονοσήμαντη, αλλά χαρακτηρίζεται από παράλληλες ταχύτητες και, σε αρκετές περιπτώσεις, από αντίρροπες κατευθύνσεις. Πρόκειται για μια συνθήκη που έχει ήδη παρατηρηθεί σε άλλες χώρες οι οποίες ακολούθησαν παρόμοιες αναπτυξιακές διαδρομές πριν από εμάς.

Αναμένουμε, αφενός, ότι η εντατικοποίηση της οικιστικής ανάπτυξης θα οδηγήσει σε έργα μεγαλύτερης κλίμακας, με ταυτόχρονη μείωση του μεγέθους των επιμέρους ιδιοκτησιών, ιδιαίτερα στα αστικά κέντρα. Αφετέρου, προβλέπουμε την περαιτέρω ενίσχυση της αγοράς των premium κατοικιών, τόσο σε επιλεγμένα προάστια ελληνικών πόλεων που μπορούν να το υποστηρίξουν, όσο και σε νησιωτικές περιοχές και ευρύτερους τουριστικούς προορισμούς.

Παράλληλα, θεωρώ ότι τα επόμενα χρόνια θα συνοδευτούν από μια ουσιαστική αναβάθμιση της ποιότητας της παραγόμενης

αρχιτεκτονικής και των κατασκευαστικών προδιαγραφών. Τα κτίρια θα γίνουν σταδιακά πιο έξυπνα, πιο διασυνδεδεμένα και πιο ευαίσθητα στις ανάγκες των χρηστών τους, ενώ, σε δεύτερο χρόνο, αντίστοιχες λογικές θα αρχίσουν να διαμορφώνουν και τον ίδιο τον αστικό ιστό.

K.A. At a time when cities are transforming, what do you see as the future of urban living in Greece?

K.A. Our practice has been systematically observing, for years, the evolution of urban living and the way Greek cities are transforming. The emerging picture of the future is not singular; rather, it is defined by multiple speeds and, in several cases, by opposing directions — a condition already observed in other countries that followed similar development trajectories before us. On one hand, we expect the intensification of residential development to lead to larger-scale projects, accompanied by a reduction in the size of individual units, particularly within urban centers. On the other hand, we foresee a continued strengthening of the premium housing market, both in selected suburbs of major Greek cities and in island regions and broader tourist destinations. At the same time, I believe the coming years will bring a substantial upgrade in the quality of architecture and construction standards. Buildings will gradually become smarter, more interconnected, and more responsive to the needs of their users, while, in a second phase, similar principles will begin to shape the urban fabric itself.

The central challenge — for both cities and urban housing — will be to ensure that quantitative growth is accompanied by meaningful qualitative improvement. At this critical juncture, I personally align with the more optimistic outlooks within our field.

K.A. Πώς ερμηνεύετε την έννοια της ανθρώπινης κλίμακας στο έργο σας;

K.A. Η ανθρώπινη κλίμακα, όπως την αντιλαμβανόμαστε, δεν είναι μόνο ένα «μετρικό» ζήτημα. Είναι, πριν από όλα, μια βιωματική και συναισθηματική συνθήκη. Δεν αφορά μόνο διαστάσεις, μεγέθη ή αναλογίες, αλλά τον τρόπο με τον οποίο ο άνθρωπος αισθάνεται μέσα σε έναν χώρο, απέναντι σε ένα κτίριο ή περιδιαβαίνοντας στον αστικό ιστό. Με αυτή την έννοια, η ανθρώπινη κλίμακα συνδέεται άμεσα με την αίσθηση της οικειότητας, της άνεσης και της ασφάλειας. Είναι το αποτέλεσμα μιας χωρικής εμπειρίας που επιτρέπει στον χρήστη να τοποθετήσει τον εαυτό του μέσα στον χώρο χωρίς ένταση ή αποξένωση.

Παράλληλα, η έννοια της ανθρώπινης κλίμακας είναι άρρηκτα δεμένη με την αυτοαναφορική σχέση του ανθρώπου με το φυσικό περιβάλλον, το πρωταρχικό σπίτι κάθε ζώντος οργανισμού. Τα κτίρια, ανεξαρτήτως μεγέθους ή χρήσης, αποκτούν συνοχή ή, αντίθετα, αποσύνδεση, σε μεγάλο βαθμό από τον τρόπο με τον οποίο καταφέρνουν να ενσωματώσουν και να συνομιλήσουν με το φυσικό στοιχείο. Εκεί, τελικά, κρίνεται αν ένας χώρος γίνεται αντιληπτός ως ανθρώπινος.

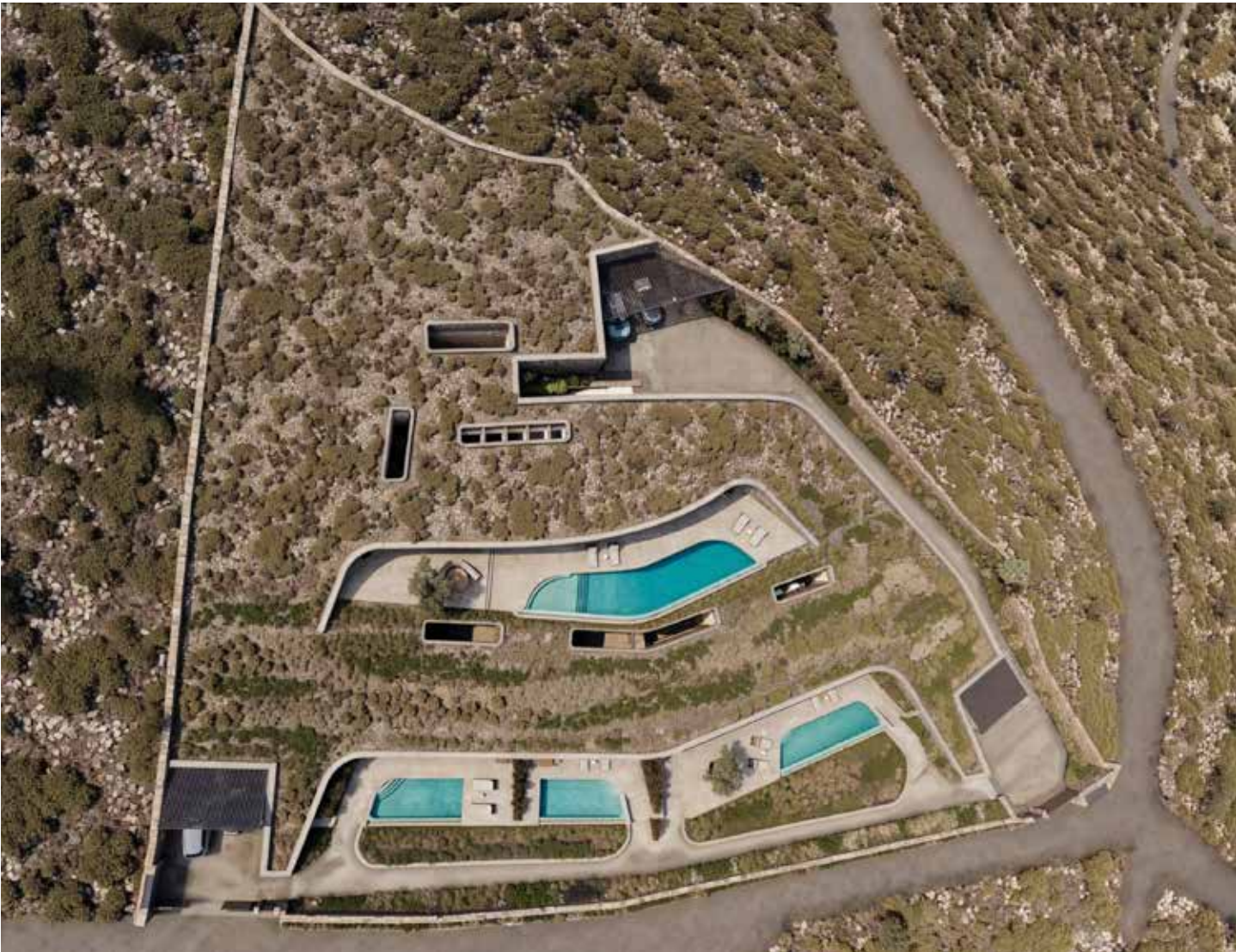
K.A. How do you interpret the concept of human scale in your work?

K.A. How do you interpret the concept of human scale in your work? As we understand it, human scale is not merely a matter of measurement. Above all, it is an experiential and emotional condition. It is not limited to dimensions, sizes, or proportions, but relates to how a person feels within a space, in relation to a building, or while moving through the urban fabric. In this sense, human scale is directly connected to a feeling of familiarity, comfort, and security. It is the outcome of a spatial experience that allows the user to position themselves within the environment without tension or alienation. At the same time, the notion of human scale is inseparably linked to the self-referential relationship between humans and the natural environment — the primordial home of every living organism. Buildings, regardless of their size or function, achieve coherence or, conversely,

“
Η βασική μας πεποίθηση είναι ότι η ουσιαστικότερη περιβαλλοντική επίδραση δεν προκύπτει από σύνθετες χειρονομίες, αλλά από απλές, σαφείς και συνειδητές αποφάσεις, ενσωματωμένες εξ αρχής στη λογική του έργου.
”

Υπόκαφες Κατοικίες στην Κέα

disconnection, largely through the way they integrate and engage with the natural element. Ultimately, it is there that a space is perceived as truly human.

K.A. Πόσο σημαντικός είναι ο διάλογος με τον πελάτη και πώς επηρεάζει το αποτέλεσμα;

K.A. Ο διάλογος με τον πελάτη αποτελεί τη θεμελιώδη διαδικασία μέσα από την οποία αναδεικνύονται οι πρωταρχικές κατευθύνσεις κάθε έργου, καθορίζονται οι στόχοι, οι περιορισμοί και οι πραγματικές του προκλήσεις. Πρόκειται για έναν διάλογο που οφείλει να εξελίσσεται σε πλαίσιο εμπιστοσύνης, ειλικρίνειας και αμοιβαίου σεβασμού. Πίσω από κάθε έργο με ουσιαστική ποιότητα υπάρχει σχεδόν πάντα μια βαθιά και αυθεντική σχέση που έχει αναπτυχθεί με τον τελικό χρήστη του.

Ταυτόχρονα, μέσα σε αυτή τη διαδικασία, είναι κρίσιμο να διαμορφωθούν και οι συνθήκες ελευθερίας του δημιουργού. Χωρίς ένα σαφές πεδίο πρωτοβουλίας και εμπιστοσύνης προς τον αρχιτέκτονα, το αποτέλεσμα δύσκολα μπορεί να φτάσει στο επίπεδο που του αναλογεί. Ο διάλογος, επομένως, δεν λειτουργεί περιοριστικά, αλλά ως μηχανισμός αποσαφήνισης ρόλων και ενδυνάμωσης της δημιουργικής διαδικασίας.

Στο γραφείο μας έχουμε οργανώσει αυτή τη σχέση μέσα από αυτό που ονομάζουμε «the client journey». Πρόκειται για ένα σύνολο διεργασιών, βημάτων και μεθοδολογιών που συνοδεύουν τον πελάτη καθ' όλη τη διάρκεια της συνεργασίας, διασφαλίζοντας τη συμμετοχή

του, την κατανόηση των διαδικασιών και την ευθυγράμμιση των προσδοκιών του με την εξέλιξη του έργου.

Για εμάς, η σχέση με τον πελάτη αποτελεί το ήμισυ του έργου. Το αρχιτεκτονικό αποτέλεσμα συνιστά το άλλο μισό..

K.A. How important is dialogue with the client?

K.A. Dialogue is fundamental. It defines goals, constraints, and challenges within a framework of trust and respect. Behind every meaningful project lies a genuine relationship with its user. In our office, this relationship is structured through what we call the “client journey.” For us, the relationship with the client is half the project; the architectural outcome is the other half.

K.A. Από ποια πηγή αντλείτε έμπνευση σήμερα;

K.A. Δεν μπορώ να περιορίσω την απάντηση σε μία και μόνο πηγή. Όπως στην αρχή της συζήτησής μας περιέγραφα τον τρόπο με τον οποίο, ως παιδί, κάθε στοιχείο της πραγματικότητας που με περιέβαλλε μπορούσε να λειτουργήσει ως ερέθισμα, έτσι και σήμερα κάθε λεπτομέρεια της καθημερινής ζωής, κάθε εμπειρία ή παρατήρηση, μπορεί να αποτελέσει την αφετηρία μιας αρχιτεκτονικής σκέψης. Συχνά, μια φαινομενικά ασήμαντη στιγμή αρκεί για να πυροδοτήσει μια ιδέα με σημαντικό βάρος ως προς την κλίμακα ή τη σημασία της. Σε αυτό το πλαίσιο, η φύση, η τέχνη, η πόλη και η τεχνολογία λειτουργούν ως συγκοινωνούντα δοχεία, σε διαρκή και αμφίδρομη σχέση.

Ταυτόχρονα, αισθάνομαι την ανάγκη να είμαι προσεκτικός με τη χρήση του όρου «έμπνευση» όταν αναφέρομαι στο έργο του αρχιτέκτονα. Ο όρος αυτός συχνά υπονοεί μια στιγμιαία ή σχεδόν αυθόρμητη σύλληψη, υποβαθμίζοντας την πολυπλοκότητα των διαδικασιών μέσα από τις οποίες το αρχιτεκτονικό έργο αναλύεται, δοκιμάζεται και διαμορφώνεται. Σε αντίθεση με άλλες μορφές τέχνης, όπως η ποίηση ή η ζωγραφική, στην αρχιτεκτονική η αρχική ιδέα δεν μπορεί να υπάρξει αποκομμένη από την έρευνα, τη λειτουργική ανάλυση και τη συστηματική επεξεργασία. Υποβάλλεται αναγκαστικά σε διαδοχικούς μετασχηματισμούς και ελέγχους, μέχρι να ωριμάσει και να αποκτήσει χωρική υπόσταση. Για τον λόγο αυτό προτιμώ να χρησιμοποιώ τους όρους «αφετηρία» ή «ένανσμα» σκέψης. Πρόκειται για έννοιες που προδιαθέτουν μια ανοιχτή διαδρομή, ένα ταξίδι σκέψης, μετασχηματισμού και ωρίμανσης των ιδεών. Η «έμπνευση» ως έννοια συχνά παραπέμπει σε ένα πιο κλειστό και αυτοαναφορικό δίπολο ανάμεσα στη σύλληψη και την υλοποίηση, την ιδέα και την πράξη, το οποίο δεν αποδίδει με ακρίβεια τη φύση της αρχιτεκτονικής διαδικασίας.

K.A. Where do you draw inspiration from today?

K.A. Where do you draw inspiration from today? I cannot limit the answer to a single source. As I described earlier, even as a child, every element of the reality around me could act as a stimulus. The same applies today — every detail of everyday life, every experience or observation, can become the starting point of an architectural thought. Often, a seemingly insignificant moment is enough to trigger an idea that carries substantial weight,

whether in scale or meaning. In this sense, nature, art, the city, and technology operate as interconnected vessels, in a constant and reciprocal relationship. At the same time, I feel the need to be cautious with the use of the term “inspiration” when referring to architectural work. The term often implies a sudden or spontaneous conception, underestimating the complexity of the processes through which architecture is analyzed, tested, and formed. Unlike other forms of art, such as poetry or painting, in architecture the initial idea cannot exist independently of research, functional analysis, and systematic development. It is inevitably subjected to successive transformations and evaluations until it matures and acquires spatial substance. For this reason, I prefer to use terms such as “starting point” or “trigger” of thought. These concepts suggest an open-ended journey — a process of exploration, transformation, and maturation of ideas. “Inspiration,” as a term, often implies a more closed and self-referential relationship between conception and execution, idea and realization, which does not accurately reflect the true nature of the architectural process.

K.A. Ποια είναι η γνώμη σας για τη νέα γενιά αρχιτεκτόνων στην Ελλάδα; Βλέπετε να αναδύεται μια νέα σχολή σκέψης;

K.A. Παρακολουθώ μια νέα γενιά αρχιτεκτόνων στην Ελλάδα η οποία εμφανίζει ενδιαφέρουσα και υγιή δυναμική. Πρόκειται για συναδέλφους που δεν φοβούνται τον πειραματισμό, που επιχειρούν να συνδυάσουν την τεχνολογία με την παράδοση και να κινηθούν ταυτόχρονα με διεθνείς αναφορές και τοπική ευαισθησία. Αυτή η διπλή κατεύθυνση αποτελεί, κατά τη γνώμη μου, ένα από τα πιο ελπιδοφόρα χαρακτηριστικά της σημερινής αρχιτεκτονικής σκηνής. Δεν νομίζω ότι μπορούμε να μιλήσουμε ακόμα για τη διαμόρφωση μιας νέας σχολής σκέψης, περισσότερο διακρίνεται

μια ανοικτή και εξελισσόμενη κατάσταση, μια συνθήκη αναζήτησης που βρίσκεται σε εξέλιξη. Και αυτό, από μόνο του, είναι πολύ θετικό. Το κρίσιμο στοίχημα για αυτή τη γενιά είναι η εμβάθυνση και η επαφή με την ουσία του έργου μας ως αρχιτέκτονες. Το ευρύτερο πλαίσιο της εποχής, με την ταχύτητα της πληροφορίας, τις τεχνολογικές εξελίξεις και την ένταση της επικαιρότητας, σπάνια ευνοεί αυτή την εσωτερική συγκέντρωση και στοχοθεσία. Πρόκειται για μια συνειδητότητα που συνήθως κατακτάται μέσα από τον χρόνο και την εμπειρία.

Αν η νέα γενιά καταφέρει να προσεγγίσει αυτή τη στάση νωρίτερα, να συνδυάσει τον ενθουσιασμό και την εξωστρέφεια με βάθος και πνευματική πειθαρχία, τότε τα επόμενα χρόνια μπορούμε πράγματι να περιμένουμε έργα με ουσιαστικό αποτύπωμα.

K.A. What is your view on the new generation of architects in Greece? Do you see the emergence of a new school of thought?

K.A. What is your view on the new generation of architects in Greece? Do you see the emergence of a new school of thought? I observe a new generation of architects in Greece that demonstrates an interesting and healthy dynamic. These are professionals who are not afraid to experiment, who seek to combine technology with tradition, and who move simultaneously between international references and local sensitivity. This dual direction is, in my view, one of the most promising characteristics of the current architectural landscape. I do not believe we can yet speak of the formation of a new school of thought. What we see instead is an open and evolving condition — a state of exploration that is still unfolding. And that, in itself, is something very positive. The critical challenge for this generation lies in achieving depth and reconnecting with the essence of our work as architects. The broader context of our time — shaped by the speed of information, technological acceleration, and the intensity of constant change — rarely favors such internal focus and clarity of purpose. This is a level of awareness that is usually cultivated over time and through experience. If the new generation manages to reach this level earlier — to combine enthusiasm and extroversion with depth and intellectual discipline — then we can truly expect to see work of lasting significance in the years to come.

K.A. Πώς βλέπετε τη συνεργασία της αρχιτεκτονικής με άλλους τομείς, όπως το interior design ή την τέχνη, στα σύγχρονα projects σας;

K.A. Η συνεργασία της αρχιτεκτονικής με το interior design και την τέχνη αποτελεί για εμάς αναπόσπαστο μέρος της σύγχρονης αρχιτεκτονικής πρακτικής. Η αρχιτεκτονική δεν μπορεί και δεν πρέπει να λειτουργεί απομονωμένα. Όταν συνομιλεί ουσιαστικά με άλλους δημιουργικούς τομείς, το έργο αποκτά βάθος, πολυπλοκότητα και μια αίσθηση ολοκλήρωσης που υπερβαίνει το άθροισμα των επιμέρους συνιστωσών του.

Στη δική μας προσέγγιση, το αρχιτεκτονικό έργο αναπτύσσεται ταυτόχρονα από έξω προς τα μέσα και από μέσα προς τα έξω. Οι δύο αυτές παράλληλες συνθετικές διεργασίες εξελίσσονται σε διαρκή διάλογο και συναντώνται οργανικά στο τελικό αποτέλεσμα. Το interior design δεν αντιμετωπίζεται ως ένα συμπληρωματικό στάδιο που έρχεται εκ των υστέρων να «ντύσει» ένα ήδη ολοκληρωμένο κέλυφος, αλλά ως αναπόσπαστο κομμάτι της αρχιτεκτονικής σκέψης από τα πρώτα στάδια του σχεδιασμού.

Αντίστοιχα, η τέχνη δεν λειτουργεί ως διακοσμητική προσθήκη, αλλά ως μέσο ενίσχυσης της αφήγησης, της ατμόσφαιρας και της εμπειρίας του χώρου. Μέσα από αυτή τη διεπιστημονική προσέγγιση, το έργο αποκτά ζωντάνια και πολυεπίπεδη ανάγνωση, ενώ ο χρήστης καλείται να βιώσει τον χώρο όχι μόνο λειτουργικά, αλλά και αισθητηριακά και συναισθηματικά.

Σε αυτή τη λογική, η αρχιτεκτονική προσεγγίζεται ως ένα ανοικτό σύστημα σχέσεων, όπου τα όρια ανάμεσα στα αντικείμενα, τις κλίμακες και τις δημιουργικές πρακτικές παραμένουν σκόπιμα διαπερατά. Εκεί ακριβώς εντοπίζουμε τη δυνατότητα για έργα με διάρκεια, συνοχή και ουσιαστικό αποτύπωμα στον χρόνο.

K.A. How do you view the collaboration between architecture and other fields, such as interior design or art, in your contemporary projects?

K.A. How do you view the collaboration between architecture and other fields, such as interior design or art, in your contemporary projects? For us, the collaboration between architecture, interior design, and art is an integral part of contemporary architectural practice. Architecture cannot — and should not — operate in isolation. When it engages meaningfully with other creative disciplines, the project gains depth, complexity,

and a sense of completeness that goes beyond the sum of its individual components. In our approach, the architectural project develops simultaneously from the outside in and from the inside out. These parallel design processes evolve in constant dialogue and converge organically in the final result. Interior design is not treated as a secondary layer applied after the completion of the building shell, but as an essential part of the architectural concept from the earliest stages of design. Similarly, art is not approached as a decorative addition, but as a medium that enhances the narrative, atmosphere, and spatial experience. Through this interdisciplinary approach, the project acquires vitality and multiple layers of interpretation, inviting the user to experience the space not only functionally, but also sensorially and emotionally. Within this framework, architecture is understood as an open system of relationships, where the boundaries between objects, scales, and creative practices remain intentionally permeable. It is precisely within this condition that we identify the potential for projects with longevity, coherence, and a meaningful impact over time.

Κ.Α. Πώς οραματίζεστε το μέλλον του γραφείου σας την επόμενη δεκαετία; Ποιο είναι το επόμενο βήμα;

Κ.Α. Οραματίζομαι ένα γραφείο σε διαρκή εξέλιξη, ένα δημιουργικό σχήμα που δεν αναπαράγεται μηχανικά, αλλά επαναπροσδιορίζεται συνεχώς, παραμένοντας ταυτόχρονα απολύτως πιστό στον πυρήνα των αξιών του. Η πρόκληση της επόμενης δεκαετίας δεν είναι η μεγέθυνση ως αυτοσκοπός, αλλά η εμπάθυνση. Η εμπάθυνση στην ποιότητα του σχεδιασμού, στη σαφήνεια της σκέψης και στη σχέση των έργων μας με το τοπίο, τον τόπο και τον χρόνο.

Στον ίδιο ορίζοντα, μας ενδιαφέρει η ανάπτυξη ουσιαστικών διεθνών συνεργασιών, όχι ως επιφανειακή εξωστρέφεια, αλλά ως ανταλλαγή γνώσης, εμπειριών και διαφορετικών πολιτισμικών αναγνώσεων του χώρου.

Το επόμενο βήμα, όπως το αντιλαμβάνομαι, δεν είναι μια ρήξη αλλά μια συνέχεια με μεγαλύτερη συνείδηση. Να συνεχίσουμε να παράγουμε έργα που δεν εξαντλούνται στη στιγμή, αλλά διαθέτουν ειλικρίνεια, συνοχή και διάρκεια. Έργα που μπορούν να σταθούν στον χρόνο, όχι ως εικόνες, αλλά ως ζωντανά και ουσιαστικά κομμάτια του χώρου που κατοικούμε.

K.A. How do you envision the future of your practice over the next decade? What is the next step?

K.A. How do you envision the future of your practice over the next decade? What is the next step?
I envision a practice in constant evolution - a creative entity that does not reproduce itself mechanically, but continuously redefines itself while remaining deeply rooted in its core values. The challenge of the next decade is not growth as an end in itself, but depth - depth in the quality of design, in the clarity of thought, and in the relationship of our projects with landscape, place, and time.
Within this horizon, we are also interested in developing meaningful international collaborations - not as a superficial form of extroversion, but as a genuine exchange of knowledge, experience, and diverse cultural interpretations of space.

As I see it, the next step is not a rupture, but a continuation with greater awareness. To keep producing work that does not exhaust itself in the present moment, but carries sincerity, coherence, and longevity - projects that endure not as images, but as living and meaningful parts of the spaces we inhabit.